

„Elment több lélek ismét a földről,
Kiket szívünk többé sohasem feled,
Mosolyogva figyelnek ránk már a
mennyből és
Ők már Isten szeretetében várnak
bennünket.”

Nem halnak meg azok, akiket nem felednek, akik a szívünkben élnek.

Nem haltak meg a hozzánk közel állók, akik több évtizeden át együtt élték meg gyermekemmel a hétköznapiakat, a szép napokat is, amelyek élményt, örömet, sikert, szeretetet jelentettek számunkra.

Nem lehet soha feledni az ÉNO-s rendezvényeket, a B-A-Z. Megyei ÉFOÉSZ által szervezett versenyeket, több számos helyen nyújtott teljesítményeket, szerepeket, csodálatos bemutatókat.

Soha nem feledjük a B-A-Z. Megyei ÉFOÉSZ által évente szervezett farsangi rendezvényeket, ahol Edit lányom és H. Istvánka /aki sajnos már nincs közöttünk/ mindig együtt öltöztek jelmezbe és váltak azzá, amik lehettek volna, ha az élet nem bánik velük kegyetlenül.

Ugyanezt elmondhatjuk az összes jelmezéről, akik számára szintén felejthetetlen napok voltak, hisz ezeken a napokon megvalósulhatott minden álmuk, ha többre nem, erre az egy napra.

Ami még nagyon sokat jelentett és a legjobb az volt, hogy önfeledten örülhettek egymásnak, boldogok voltak.

Nem feledünk senkit, aki már nincs közöttünk, számomra meghatározó élmény volt és külön emlékezem Henikéről is, akinek az édesanyja nem sajnálta a fáradságot a csodálatos jelmezek elkészítésére, és mire a jelmezek felvonulására sor került, Henike mindig ott volt a tolokocsijában tündöklően az elkápráztató jelmezében.

Az utóbbi időben sokan hagytak itt bennünket és ők már fenn vannak az égi, tündéri világban: Zolika, Istvánka, Péter, Irénke, Henike, Andika.

Ami a legfájdalmasabb, hogy többségük a COVID időszakában, kórházban, váratlanul haltak meg, és emiatt senki sem foghatta a kezüket, nem adhatott egy korty vizet, egy falat ételt sem.

Tudniuk kell, hogy a mi gyermekeink egy része segítség nélkül nem tud sem enni, sem inni, különösen abban a helyzetben, amibe ők akkor voltak és amiben akkor a kórházak voltak.

A legszomorúbb, hogy feltételezhetően, volt akinek azért kellett kórházban meghalni, mert Miskolcon nincs krízis otthon, volt egy 10 fős, de hirtelen megszűnt, helyette más feladat működik, támogatott lakhatás. Ezért a váratlanul kórházba került beteg szülő sérült gyermekét ha nem tudják elhelyezni, vállalni a családban- szintén kórházban helyezik el egy bizonyos osztályon.

Velem és más szülővel is előfordult, hogy váratlan súlyos betegség miatt azonnal kórházba kellett menni hosszabb időre. Edit lányom emiatt - mivel nem volt más lehetőségem – egy másik osztályon lett elhelyezve 1 hónapig.

Az egy hónap kórház után már soha többet nem lett olyan, mint korábban volt, mindig mosolygós és éneklő Edit, aki városi busszal is járt a napközibe.

Az egyik haláleset és az Edit állapota igencsak gondolkodásra kényszerít. Hány ilyen eset lesz még, ha nem lesz sérültek krízis otthona ebben a nagy városban a régi helyett.

Legutóbb Andika ment el az angyali világba. Andikával ritkán találkoztam, de most is itt van előttem az angyali kedves arca, az egész lénye, amit soha nem feledek. Olyan volt Ő, mint egy földre szállt angyal.

Én úgy érzem, hogy minden sérültet tündérnek kell elfogadni, mert ők azok, akik érdek nélkül, tündéri módon jobban tudnak szeretni, mint az épek és mindezért ők semmit nem várnak, csak azt, hogy fogadják el és szeressék őket.

Olyan emberek, akiknek családjában nincs sérült, még a szemünkbe is mondják, hogy „hogyan lehet őket szeretni?!” Ők ezt nem tudhatják, mert őket valószínűleg soha nem szerette úgy senki, mint ahogy ezek a gyerekek szeretni tudnak, és mi szeretjük őket.

Az is nagy fájdalom a sérült gyermek hozzátartozójának, leginkább az édesanyáknak, amikor a sérült gyermektől el kell válni, másra kell bízni. Ezt a fájdalmat leírni nem lehet, ezt csak az érzi, aki ilyen helyzetbe kerül.

Jelenleg még az is nagy szomorúságot és fájdalmat jelent, hogy Miskolcon, ebben a nagy városban jelenleg a középsúlyos értelmi fogyatékosokat és tőlük még rosszabb állapotban lévő gyermekeinket a legkilátástalanabb helyzetben sem tudjuk biztos végleges helyen elhelyezni. Amely Intézmények léteznek, ott olyan hosszú a várakozó lista és a részükről a legőszintébb válasz: „ne is számítsunk arra, hogy belátható időn belül sorra kerülnek”. Ezek az Intézmények szükség megoldásból lettek kialakítva, így sok alapvető dolog akkor még nem volt előírás, vagy kicsi az intézményi létszám.

Végezetül minden elhunyt hozzátartozójának őszinte részvételem fejezem ki, legyen az szülő, testvér, nagyszülő, rokon. Szívükben az adjon megnyugvást, hogy őket már soha senki nem bánthatja meg, ők már az angyalok között vannak és a szívünkben élnek tovább.

Bajor Józsefné – egy sérült gyermek édesanyja